

Tình Nguyên

Contents

Tình Nguyên	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	7
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11

Tình Nguyên

Giới thiệu

Anh nhìn tôi, không nói gì, ngược lại đột nhiên nắm tay tôi, nói, đi thôi. Động tác của anh dường như

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-nguyen>

1. Chương 1

Tôi đã từng cự tuyệt Trần Gia Thổ tổng cộng ba lần.

Lần đầu tiên là vào đầu tháng 3, lúc tan học trước một ngày diễn nguyện vọng, Trần Gia Thổ đột nhiên đi đến trước bàn tôi, hơi ngẩng đầu nhìn tôi, nói với tôi, Tình Nguyên, chúng ta cùng nhau về nhà đi.

Tôi đang thu dọn cặp sách, chỉ cảm thấy khó hiểu, nói, Trần Gia Thổ, hình như tớ không cùng đường với cậu.

Trần Gia Thổ nói, không sao.

Tôi suy nghĩ một chút, trông thấy ánh mắt của cô bạn Thái Thái đang nhìn tôi như hổ rình mồi, tôi nói với anh, không được, tớ hứa với Thái Thái hôm nay cùng cậu ấy về nhà.

Sau đó Trần Gia Thổ lặng lẽ xoay người bước đi.

Kỳ thực, về lần ấy, nếu không phải sau này Trần Gia Thổ dùng đủ loại phương thức làm cho tôi nhớ lại thì đánh chết tôi cũng không nhớ nổi.

Lần thứ hai là gần thi cuối kỳ của nửa học kỳ sau năm lớp 11, Trần Gia Thổ gọi điện thoại cho tôi, hỏi tôi chọn khoa nào, khi đó tôi không chút do dự mà nói với anh, khoa lịch sử. Môn khoa học xã hội của tôi tốt lắm, nhất là ngữ văn và tiếng Anh, chọn khoa văn rất có lợi với tôi.

Khi đó chưa phân khoa, thi cuối kỳ vẫn phải thi chín môn, vì để thông qua thi cuối kỳ, tôi quyết định chăm chú nghe giảng bài, hơn nữa làm bài tập thật tốt, ai ngờ kết quả học tập tốt chính là —— tôi rất hứng thú với cảm ứng điện từ, cuối cùng mạo muội chọn vật lý.

Cử chỉ diên rồ nhất thời, bị vật lý huyền bí hấp dẫn, cuối cùng không để ý lời khuyên của bố mẹ, xem nhẹ trình độ thực tế của bản thân, tôi dứt khoát kiên quyết chọn vật lý, mỹ từ hoá: chỉ cần cố gắng, tôi nhất định có thể học giỏi. Bố mẹ đành chịu, chỉ có thể tùy ý tôi.

Sau lễ khai giảng khoá đầu tiên, Trần Gia Thổ đứng ở cửa khoa vật lý, kéo lại một bạn nữ sinh trong khoa chúng tôi đang cúi đầu đi ngang qua trước mặt anh, anh nói, phiền bạn giúp tôi gọi Tình Nguyễn, cảm ơn.

Về mặt của nữ sinh kia vốn đỏ bừng, nghe xong lời nói của Trần Gia Thổ, trong phút chốc sắc mặt xanh xao, quay đầu trừng mắt nhìn tôi, gọi to, Tình Nguyễn, bên ngoài có người tìm!

Tôi thở dài thấy Trần Gia Thổ đứng cạnh nữ sinh kia nghiêng người tựa vào cánh cửa, nghĩ thầm rằng: Trần Gia Thổ, nhân duyên của tớ với các bạn nữ không tốt đều là bởi vì cậu!

Tôi chậm chậm đi đến trước mặt anh, ngẩng đầu nhìn anh chăm chú, khi đó anh cao hơn tôi khoảng chừng một cái đầu, vào đông mặt trời chiếu rọi khắp nơi, cũng chiếu trên người anh, loáng thoáng hình thành một khe hở, hết sức chói mắt, giống như cả người anh. Tôi không khỏi nheo mắt lại, tránh sang bên cạnh hai bước.

Tôi thấy anh giơ tay lên rồi hạ xuống, tôi lãnh đạm hỏi, Trần Gia Thổ, cậu tìm tớ làm gì thế?

Trần Gia Thổ nhú lông mày, ngữ khí hơi cứng nhắc, không phải cậu đã nói chọn lịch sử sao?

Tôi khẽ cười ra tiếng, vậy cậu cũng chẳng phải không chọn vật lý sao, ngược lại theo đuổi hoa hậu giảng đường chọn lịch sử chứ?

Trần Gia Thổ dường như chợt nhớ tới gì đó, khoé miệng ngoéo lên một độ cong, anh bỗng nhiên xoa mái tóc ngắn đen nhánh của tôi, nói, Tình Nguyễn, đừng liều lĩnh, chỉ số thông minh của cậu thể này, chuyển khoa đi.

Tôi cảm thấy mình bị xem thường quá, tôi mới vừa cam đoan với bố mẹ, chọn vật lý sẽ không hối hận, hơn nữa nhất định hướng về đại học hạng nhất mà đi, kết quả Trần Gia Thổ lại nói tôi làm liều, còn kỳ thị chỉ số thông minh của tôi!

Tôi trừng mắt liếc anh một cái, kiên định lắc đầu, tớ không chuyển!

Trần Gia Thổ cũng trừng mắt nhìn tôi, đường nét trên mặt trở nên sắc bén kiên nghị, ánh mắt sắc nhọn mà lạnh giá, nụ cười ở khoé miệng cũng tan biến, gần như là cực kỳ giận dữ, tóm lại vì sao cậu muốn chọn vật lý?!

Tôi không trả lời, chỉ thấy anh giống như bỗng nhiên tỉnh ngộ, cười lạnh lùng, hỏi, có phải vì Giang Diệu không?

Tôi nhất thời cũng tức giận, người này bản thân vì Diệp Phiêu Linh mà chọn lịch sử, thái độ đối với lịch sử không chân thành, dựa vào gì mà nghi ngờ lòng nhiệt tình nguyên thủy nhất của tôi đối với vật lý chứ. Vì thế tôi hừ một tiếng, lớn tiếng đáp lại anh, phải!

Sau đó anh tức tối xoay người rời khỏi.

Lần cuối cùng là một tuần trước khi Trần Gia Thổ xuất ngoại.

Mặc dù khoa văn không phải lâu dài đối với Trần Gia Thố, nhưng anh vẫn có thể xếp hạng ba toàn trường, hạng năm toàn khu vực, tôi không hiểu, thành tích của anh tốt như vậy, vì sao phải xuất ngoại, giống như tôi không biết vì sao anh rõ ràng thích tôi, nhưng vẫn không nói cho tôi biết, khi anh ở cùng tôi thường xuyên đều là do tôi tìm chủ đề nói chuyện, mà anh lại trầm mặc, nói chuyện đằng hoàng không đến vài lần, thế cho nên chúng tôi lãng phí thời gian nhiều như vậy.

Cho đến ngày đó.

Hôm đó, ban ngày bầu trời vẫn quang đãng, ai ngờ lúc sắp tan học lại nổi lên trận mưa tầm tã, mà tôi vừa lúc không mang theo ô. Tôi không muốn gọi điện thoại nhờ bố mẹ đến đón tôi, cũng không muốn chờ trong lớp lãng phí thời gian, tôi quyết định chạy nhanh đến bến xe, dù sao con đường cũng không xa.

Nhưng mà tôi còn chưa ra khỏi trường thì đã thấy một bóng dáng cao to đứng ở dưới lầu, hình như đang chờ ai. Nửa bên mặt của anh vẫn kiên nghị tuấn tú như ngày thường, từng sợi tóc bay theo gió phất phơ trên trán tôi, con ngươi anh khẽ rũ xuống, dường như đang suy nghĩ rất sâu xa. Lòng tôi khẽ động, rồi đi qua đó.

Tôi vỗ lên cánh tay anh một cái, hỏi, Trần Gia Thố, cậu đang đợi Diệp Phiêu Linh à?

Trần Gia Thố chậm rãi quay đầu lại, đồng tử như bị vấy mực tàu, tối đen sâu thẳm. Anh nhìn tôi chăm chú trong chớp lát, rồi đột nhiên nở nụ cười, nói với tôi, không, tớ đang đợi cậu.

Tôi ngẩn ra, khẽ “A” một tiếng, không thể tin được, đồng thời lại không biết nên trả lời thế nào, tôi cup mắt xuống, nắm chặt góc áo, hơi lúng túng.

Sau đó tôi trông thấy chiếc ô trong tay anh, bọt nước ở đầu ô bởi vì lực hấp dẫn mà rơi xuống từng giọt, tiếng “tí tách” dường như làm nhạc đệm cho sự trầm mặc của tôi và anh.

Trái tim đập thành thịch không theo quy tắc, lỗ tai tôi tựa hồ đang thiêu cháy, tôi hơi khấn trương, sợ anh phát hiện ra sự lúng túng của mình, cho nên tôi quyết tâm phá vỡ không khí kỳ lạ này.

Tôi chỉ chỉ chiếc ô của anh, hỏi, cậu mang theo ô à, người tài giỏi đúng là người tài giỏi, ngay cả hôm nay trời mưa cũng biết được.

Anh không trả lời ngay, tôi lén nhìn anh một cái, phát hiện anh cũng đang nhìn tôi, thế là tôi vội vàng cúi đầu. Sau một lúc lâu mới nghe anh đáp lại, tớ từ nhà đến đây.

Tôi giơ tay nhìn đồng hồ, có chút nghi ngờ, hỏi, khoa các cậu tan học sớm thế à, cậu còn có thời gian quay về nhà rồi sang đây ư?

Tiếng hít thở của anh trở nên nặng nề, hỏi tôi, cậu cũng không phải không biết mấy hôm nay tớ – không – lên – lớp? Lúc nói đến mấy từ cuối cùng, anh trở nên nghiêng răng nghiêng lợi, những chữ này như là từ kẽ răng rít ra.

Tôi ngẩng đầu, mù mịt nhìn anh, đối với sự tức giận của anh tôi cảm thấy khó hiểu, tôi nói, cậu chưa nói với tớ mà.

Mặt anh hơi đỏ, trừng mắt nhìn tôi nói, tớ không nói thì cậu không biết hỏi ư?

Tôi liếm đôi môi khô ráo, nghĩ thầm: tớ không biết cậu không có đi học, tớ hỏi cậu gì chứ... Nhưng mà thấy đáng về nỗi giận dỗi của anh, những lời này có đánh chết tôi cũng không dám nói với anh.

Anh dường như thở dài, lại hỏi, đừng nói ngay cả việc tớ sắp xuất ngoại cậu cũng không biết chứ?

Tôi mở to mắt, nói, không đâu, tớ biết mà.

Anh hừ một tiếng, nói, cũng được, nói chung cậu chẳng phải hoàn toàn không biết gì về tớ.

Tôi ho hai tiếng, yếu ớt đáp lại, không phải cậu từng nói với tớ sao.

Mặt anh đỏ rồi lại tím ngắt, cuối cùng đành chịu chỉ còn thở dài, anh giơ ô lên, vừa kéo căng nó ra, vừa nói với tôi, đi thôi, tớ đưa cậu về nhà.

Tôi nói, Trần Gia Thố, hình như chúng ta không cùng đường thì phải.

Ánh mắt sắc bén của anh lướt về phía tôi, tôi ngoan ngoãn ngậm miệng lại, đáng thương nhìn anh.

Anh lại thở dài, trong lúc thở dài hình như vẫn chưa hết phiền muộn, anh chậm rãi nói, tớ đưa cậu đến bến xe là được, mưa lớn như vậy, cho dù cậu chạy nhanh cũng sẽ bị dầm ướt, cậu muốn ngã bệnh ư?

Cậu không phải đặc biệt đến trường là vì đưa tớ đến bến xe chứ? Tôi đột nhiên ý thức được vấn đề này, kinh ngạc thốt ra lời.

Anh nhìn tôi, không nói gì, ngược lại đột nhiên nắm tay tôi, nói, đi thôi.

Động tác của anh dường như hợp lẽ, nhưng tôi lại sửng sốt, cúi đầu nhìn bàn tay của mình bị anh nắm chặt, gò má chợt nóng lên. Tôi kinh ngạc nhìn về phía anh, vẻ mặt anh lại thản nhiên, giống như vốn chẳng có gì không ổn, hay là thậm chí không phát hiện chính một động tác của anh có bao nhiêu đột ngột.

Có lẽ ánh mắt của tôi quá rõ ràng, Trần Gia Thổ quay đầu lại, trong mắt hình như có sương mù hơi mỏng, anh hỏi, sao thế, đi chứ?

Tôi kinh ngạc “Ừ” một tiếng với anh. Có lẽ hành động khác thường của anh khiến tôi không có dũng khí nói ra miệng, có lẽ trong tiềm thức của tôi từ lâu đã mong muốn sự ầm áp kỳ diệu như vậy, tóm lại, cuối cùng tôi không nói gì cả, ngược lại giống như cô vợ nhỏ đi theo phía sau anh.

Đi được vài bước thì anh ngừng lại, hơi nhíu mày, nói với tôi, Tình Nguyễn, cậu thế này làm tớ mệt lắm, cậu không thể đến bên cạnh tớ sao?

Cậu nói, cậu nói cái gì...

Tôi lập tức ngơ ngác, kinh ngạc nhìn anh chăm chú.

Anh thấy dáng vẻ này của tôi, có nửa phần nghi ngờ, chẳng qua ánh mắt của anh nhanh chóng sáng lên, hơn nữa hình như có ý cười mỏng manh, khoé môi hơi cong lên, rồi nói, cậu đi sau tớ, tớ không thể mở ô.

Thì ra là thế. Mặt tôi lập tức đỏ bừng, xấu hổ vì suy nghĩ vớ vẩn của mình.

Anh hẳn là không biết tôi đang suy nghĩ gì nhỉ... Tôi thật cẩn thận tìm kiếm ánh mắt anh. Nhưng anh cũng cười như không cười mà quan sát tôi.

Bỗng nhiên, tay anh buông lỏng, lại đột nhiên từ phía sau tôi ôm trọn lấy tôi, kéo tôi đến bên người anh, sau đó chuyển hai phần ba chiếc ô qua đỉnh đầu của tôi, ý cười nhàn nhạt, như vậy mới đúng.

...Anh khẳng định là cố ý! Tôi cúi đầu, lặng lẽ suy nghĩ.

Hai chúng tôi tiếp tục bước chậm trong cơn mưa lớn, tay anh từ ban nãy vẫn đặt trên tay tôi, ôm tôi chặt bên người anh, mà tôi thì cúi đầu vẫn không dám ngẩng lên, có một loại cảm giác dường như đỉnh đầu bị đâm thủng.

Coi chừng!

Thanh âm Trần Gia Thổ đột nhiên vang lên từ trên đầu tôi mang theo vẻ sốt ruột, sau đó bị một sức kéo mạnh mẽ, tôi lao đảo một cái, trực tiếp dựa vào trong ngực anh.

Trái tim tôi đốt cháy muốn tránh ra, kết quả chạy ra khỏi chiếc ô, lập tức có cảm giác bị chậu nước ập xuống. Vì thế tôi lại hoang mang rối loạn mà trốn vào trong ô, lại vẫn không dám ngẩng đầu.

Trần Gia Thổ rót cuộc mở miệng, ngữ khí không tốt lắm, hình như có bất mãn, Tình Nguyễn, cậu bận bịu xong chưa?

Tôi do do dự dự không biết trả lời thế nào.

Trần Gia Thổ lại gọi tôi một tiếng, Tình Nguyễn.

Tôi gục đầu xuống, nào biết anh thản nhiên nói ra một câu, quên đi, đi thôi, nhớ nhìn đường.

Lúc này tôi mới hơi ngược mắt lên, dùng khoé mắt lướt qua anh. Nhưng khi đó, anh đã lạnh mặt thu hồi tầm mắt, quay đầu mà đi. Tôi thoáng nhìn nửa bên mặt lãnh đạm kiên quyết của anh, giống như đồng

thành một lớp băng. Tôi không biết mình đã nói sai ở chỗ nào, a đúng rồi, tôi rõ ràng không nói câu nào hết nha.

Sau khi đến bến xe, tôi nhìn tuyến xe số 6 trước mặt. Vì bày tỏ lòng biết ơn một cách nghiêm túc, tôi xoay người qua, gương mặt mang theo nụ cười.

Tôi nói, Trần Gia Thố, cảm ơn cậu.

Anh vẫn không đáp lại tôi, sắc mặt ảm đạm, vẫn không chuyển biến tốt đẹp.

Tôi thở dài, nói, vậy...tớ đi đây? Tạm biệt, Trần Gia Thố.

Tôi bỗng nhiên hơi khó chịu, không biết vì sao, có lẽ bởi vì ngay cả “Tạm biệt” anh cũng không muốn nói với tôi?

Nhưng tôi vẫn đi. Sớm muộn gì tôi và anh cũng xa cách, không phải sao?

Thế nhưng, tôi thật không ngờ, ngay lúc tôi xoay người chuẩn bị lên xe, bàn tay kia vẫn nắm tay tôi bỗng nhiên dùng sức kéo một cái, sau đó... Tôi lại ngã vào trong ngực anh lần nữa, lại một lần nữa nhìn anh với sắc mặt đỏ ửng.

Lúc này đây, tôi dám xác định, là anh cố ý.

Tôi vừa kinh ngạc vừa tức giận vừa vui vẻ một tí, tôi ngẩng mặt nghiêm nghị trừng mắt nhìn anh, ấp úng hỏi, này...cậu, cậu muốn làm, làm gì? Tớ phải lên xe...

Anh cúi đầu, cùng tôi bốn mắt nhìn nhau, anh trầm ngâm một chút, rồi chậm rãi nói, Tình Nguyễn, cuối tuần tớ sẽ xuất ngoại...

Giờ phút này ngữ khí của anh không giống như anh lúc bình thường, lại mang theo chút nỉ non do dự, tựa như đang thỉnh cầu gì đó. Trông thấy khuôn mặt đẹp trai của anh, mí mắt trái của tôi giật giật, tim đập lỗi hai nhịp.

Tôi nhận ra sự thất thố của mình, vội vàng cup mắt ho hai tiếng, rồi khẽ nói, tớ biết mà, này, Trần Gia Thố, xe đã mở cửa, tớ phải đi đây.

Anh ôm lấy tôi, khoé mắt tôi rõ ràng thoáng nhìn thấy rất nhiều ánh mắt tò mò trong xe buýt lộ ra ngoài, tôi thật sự xấu hổ, muốn tránh khỏi lồng ngực của anh, nhưng lại chẳng biết tại sao mình lưu luyến sự ấm áp nhất thời này.

Vòng ôm của anh rất ấm áp, ấm áp đến mức tôi rõ ràng không thể không rời đi, nhưng lại không muốn rời đi.

Đây là lần đầu tiên anh ôm tôi, có lẽ chính là lần cuối cùng. Anh phải đi, tôi đã biết trước rồi.

Tôi làm bộ muốn đi, nhưng tay anh lại ôm thật chặt, anh sốt ruột nói, một vấn đề cuối cùng.

Hả? Tôi tò mò nhìn anh.

Một hồi lâu sau, anh mới mở miệng, Tình Nguyễn, cậu có bằng lòng cùng tớ đi Anh quốc không...

Hả? Cậu đang nói đùa à, Trần Gia Thố?

Tôi hết sức kinh ngạc nhìn anh. Anh đang nói gì thế? Anh lại muốn tôi cùng đi với anh?!

Trần Gia Thố nhú mày, nghiêm túc nói, tớ không nói đùa, Tình Nguyễn, cùng tớ đi Anh quốc nhé.

Tôi cũng nhú mày, nhịn không được mà nói, Trần Gia Thố, có người như cậu sao? Cuối tuần này cậu đi, bây giờ lại hỏi tớ có muốn cùng cậu xuất ngoại không? Cậu cho là xuất ngoại dễ dàng thế sao?!

Ánh mắt anh sáng lên, nói, Tình Nguyễn, chỉ cần cậu gật đầu, tớ sẽ giúp cậu làm tất cả.

Ánh mắt anh kiên định, nói một cách vô cùng nghiêm túc, như là thật sự hy vọng tôi cùng đi với anh.

Nhưng tôi vẫn còn rất tỉnh táo, tôi cười cười, nói, Trần Gia Thố, xuất ngoại không phải là chuyện của mọi nhà, không phải là chuyện tớ và cậu nói là được...

Tôi còn muốn nói thêm nhưng anh ngắt lời tôi. Anh dùng bàn tay khác đỡ lấy cái ót của tôi, ấn tôi vào ngực anh, thở dài, thanh âm như gió xuân, Tình Nguyễn, tớ thích cậu, cậu có thể...có thể cũng thích tớ một chút, một chút hay không...

Tôi lập tức sững sờ đứng tại chỗ, không, là sững sờ ở trong lồng ngực anh.

Tôi thấy tuyến xe số 6 chạy qua trước mặt, nhìn thấy những ánh mắt kinh ngạc ghen tị kia cách tôi ngày càng xa.

Tôi còn chưa nói ra lời, trong đầu trống rỗng.

Qua thật lâu, tôi xoay đầu qua. Trong lòng có chút u oán, đến lúc này còn nói nghiêm túc như vậy chứ? Nếu anh nói sớm một chút, hoặc là anh không ra nước ngoài, kết cục sẽ không như bây giờ.

Tôi sẽ không chi phối quyết định của anh, cũng không muốn ảnh hưởng đến tương lai của anh, vào thời điểm này.

Tôi di chuyển đầu mình, nhìn anh, thản nhiên nói một câu, Trần Gia Thố, cậu không phải nói...chỉ hỏi một vấn đề sao?

Anh ngơ ngác một chút, nói, Tình Nguyễn, đi theo tớ được không?

Tôi thoát khỏi kinh ngạc, khôi phục vẻ bình tĩnh, cười lắc đầu, nói, Trần Gia Thố, nếu không về nhà mẹ tớ sẽ sốt ruột, tớ thật sự phải đi.

Bàn tay anh vô lực buông xuống, tôi nhanh chóng lùi về phía sau mấy bước, vẫy tay với anh, tạm biệt, Trần Gia Thố.

Anh kéo tôi lại, nhưng chỉ nhẹ nhàng thôi. Khuôn mặt anh bình tĩnh hỏi tôi lần cuối, Tình Nguyễn, cho dù tớ thích cậu, cho dù cả đời tớ chỉ yêu một mình cậu, cậu cũng sẽ không cùng đi với tớ sao?

Tôi cười cười, trả lời một nẻo, Trần Gia Thố, chúc cậu thuận buồm xuôi gió, có lẽ khi cậu ở nước ngoài một tuần thì sẽ quên tớ mất tiêu.

Đây là một lần cự tuyệt uyển chuyển nhất nhưng cũng tàn nhẫn nhất, không có lần nữa.

2. Chương 2

Ngày đó Trần Gia Thố xuất ngoại, nghe nói có rất nhiều người đi tiễn anh. Tôi thật không biết khi nào thì anh trở nên có nhiều bạn bè tốt như vậy, đương nhiên cũng không thiếu rất nhiều người đẹp, trong đó bao gồm Diệp Phiêu Linh.

Chỉ có điều, tôi không đi.

Lúc đó tôi đeo tai nghe đang vui đầu giả bộ làm bài tập.

Trong tai nghe truyền đến bài hát xưa “Biển nước mắt” của Hứa Như Vân, cô ấy thâm tình chân thành hát: “Sao anh nỡ để nước mắt em chảy ra biển lớn, tình cảm đã cho đi mãi mãi không tìm về được nữa, sao anh nỡ để tình yêu của em chảy ra biển lớn, từng mảnh từng mảnh hồi ức đau thương giống như thủy triều nuốt trọn em.”

(nguồn lời dịch bài hát: Tiểu Vũ)

Bút trong tay tôi không biết ngừng lại khi nào, đợi tôi phản ứng lại cúi đầu xuống thì phát hiện sách bài tập đã thấm ướt một mảng.

3. Chương 3

Tôi biết Trần Gia Thổ sẽ không quên tôi đâu. Tôi còn nhớ không biết đã đọc ở đâu, đàn ông vĩnh viễn sẽ không quên người phụ nữ từng cự tuyệt anh ta, huống chi tôi còn cự tuyệt anh ba lần.

Nhưng mà tôi không ngờ tới, anh lại nhớ tôi lâu như vậy, không, phải nói, anh thích tôi lâu như vậy.

Một buổi tối trước tết vào đại học năm thứ nhất, tôi ở thư viện ôn tập, sắp thi rồi, tôi không muốn bỏ khoa, thậm chí bởi vậy mà không về nhà. Buổi tối lúc tôi trở lại ký túc xá, cô bạn cùng phòng cười hì hì nói với tôi, có một anh chàng gọi điện thoại cho tôi.

Tôi hỏi: “Ai thế?”

Bạn cùng phòng lắc đầu: “Không biết.”

Tôi lại hỏi: “Anh ta có nói gì không?”

Bạn cùng phòng nói: “Không có, tớ nói cậu không ở đây, sau đó anh ta liền cúp máy, cũng chẳng nói một tiếng, nhưng mà nghe giọng của anh ta hay như vậy, tớ đã tha thứ cho anh ta.”

Tôi đỏ mặt, nói: “Tiểu X, không phải cậu luôn tự xưng là, ‘không thể thay đổi nghèo hèn, không thể đam mê giàu sang, không thể khuất phục quyền thế’, sao chỉ một âm thanh có thể đè bẹp cậu?”

“Không phải, cậu chưa từng nghe âm thanh kia thôi, thật sự rất trầm lắng mê người đấy.”

“Cậu lại biết tớ chưa từng nghe qua...”

“Cũng đúng, khẳng định là cậu đã nghe qua. Cậu nói đi, anh chàng đẹp trai này rốt cuộc là ai thế...” Tiểu X dính vào tôi, “Cậu mau nói cho tớ biết đi, mau giới thiệu anh ta cho tớ đi!”

“Tiểu X à, thứ nhất, cậu còn chưa từng gặp anh ta đâu, làm sao cậu biết được anh ta đẹp trai chứ. Thứ hai, tớ thật không biết là ai mà, tớ biết thì đã không hỏi cậu, không phải cậu nhận điện thoại ư, sao cậu không hỏi... Tiểu X, đừng lắc nữa! Tớ muốn ngắt xui nè!”

Lần đó sau khi thi xong tôi về nhà, nhắc tới kỳ nghỉ nguyên đán, mẹ chợt nhớ đến một việc, nói với tôi: “Tĩnh Nguyên, buổi tối trước tết một ngày có người gọi điện thoại cho con, mẹ không biết là ai, chỉ để lại số điện thoại của ký túc xá con cho cậu ta, con nhận được không?”

“Dạ...không có, lúc ấy con ở thư viện.”

“À, vậy thì tiếc quá. Mẹ còn tưởng là nam sinh nào đang theo đuổi con chứ!” Mẹ nháy mắt vài cái với tôi, tôi buồn lo trong lòng vì vẻ tò mò của mẹ.

4. Chương 4

Buổi tối kỳ nghỉ đông vào đại học năm thứ hai, tôi đang ở trong phòng xem chương trình tết, khi người chủ trì đứng tại chỗ, đếm ngược “54321”, khoảnh khắc pháo hoa nhiều màu sắc nổ rộ trong đêm tối ngoài cửa sổ vô cùng xinh đẹp. Pháo hoa bên ngoài vẫn tiếp tục bắn thật lâu, tôi lặng lẽ thưởng thức.

Lúc này, điện thoại trong nhà vang lên.

Trong đầu tôi suy nghĩ: đầu năm nay còn có điện thoại bàn gửi lời chúc tết ư? Rất mới lạ nha.

Bố mẹ xem một nửa chương trình tết đã đi ngủ, sợ đánh thức bọn họ, tôi vội vàng tiếp điện thoại.

Đầu dây bên kia phỏng chừng không dự đoán được tôi tiếp máy nhanh như thế, tôi “alo” ba lần rồi mà bên kia vẫn chưa lên tiếng. Ngay lúc tôi nổi giận, nói một câu cuối cùng, “Ai đó? Nếu không nói tôi cúp máy đây!” Sau đó bên kia rốt cuộc lên tiếng.

“Tình Nguyễn, anh là Trần Gia Thố.”

Tôi ngẩn ra, hồi lâu không đáp lại, cho đến khi anh nói với tôi một câu, “Tình Nguyễn, chúc mừng năm mới”, tôi mới từ trong ngơ ngác thoáng tỉnh táo lại, trả lời anh một câu: “Trần Gia Thố, anh cũng vậy, chúc mừng năm mới.”

“Chỗ bên em rất náo nhiệt.”

“Nhà em không náo nhiệt, bên ngoài mới từng bừng náo nhiệt đấy. Bọn họ đều đang bắn pháo hoa.”

“Sao em không đi bắn?”

“Một mình bắn? Hay là thôi đi.”

Trần Gia Thố nghe lời nói của tôi, giọng nói dường như hơi nâng cao trong trẻo, “Tình Nguyễn, em vẫn độc thân chứ?”

“A...” Cái gì gọi là độc thân, là luôn độc thân được không? Tôi vốn định giải thích, nhưng suy nghĩ một chút, để tránh bị cười nhạo, tôi không nói, vì thế, tôi khéo léo chuyển đề tài, “Trần Gia Thố, bên anh rất im lặng nha.”

“Đúng vậy, người ngoại quốc không có tết âm lịch...” Anh dừng một chút, nói, “Tình Nguyễn, em còn chưa trả lời vấn đề của anh.”

“Vấn đề gì chứ?” Tôi giả ngốc, “Ồ, anh chưa nghỉ đông à, sao không trở về?”

“Ừm, hai năm nay anh không trở về.”

“Vì sao?” Tôi đột nhiên mất mát, rầu rĩ hỏi, “Anh định làm nhân dân của đế quốc mặt trời không bao giờ lặn ư? Anh không trở về sao?”

“Không phải.” Anh dừng một chút, nói, “Bởi vì anh muốn mau chóng trở về.”

“...Nước ngoài không tốt sao?”

“Đối với một người không có vương bận, nơi đây là thiên đường, nhưng đối với người vương bận mà nói đây là địa ngục.”

Tôi trầm ngâm một lát, hỏi: “Anh nhớ nhà ư?”

“Ừm...ngoài nhớ nhà ra, anh còn nhớ một người.”

Tôi giật mình với điện thoại, gần như muốn nghi ngờ người bên kia có phải Trần Gia Thố hay không. Không phải anh luôn ít lời ư, khi nào thì bắt đầu học những lời nói ôn tồn như vậy?

Tôi suy nghĩ một chút, nói: “Ở nước ngoài con gái ngực lớn đều rất đẹp đó, anh có dụ dỗ vài cô không?”

“Không có.”

“Vì sao không chứ? Chẳng lẽ tiêu chuẩn thẩm mỹ đối với đẹp trai của nước ngoài lại khác trong nước sao?”

“Bởi vì anh vẫn thích một người.”

“Ồ...” Tôi phát hiện làm sao cũng không tránh khỏi đề tài này, tôi thở dài một hơi, hỏi, “Cứ điện thoại vào buổi tối trước tết năm ngoái là của anh sao?”

Anh trầm mặc một lát, thản nhiên “ừ” một tiếng, “Đáng tiếc em không ở đó, hôm ấy chơi rất vui à?”

Tôi trả lời một nẻo: “Sao năm nay anh không gọi?”

“Anh cho là em sẽ bận nhiều việc như năm ngoái.”

“Vậy sao hôm nay anh gọi, không sợ em bận rộn ư?”

Đầu dây bên kia dừng một chút, chậm rãi nói, “...nhịn không được...”

Lắng nghe thanh âm của anh dường như có chút uất ức, tôi phì cười, “Vậy sang năm anh còn gọi không?”

“Gọi.” Anh không chút do dự mà nói.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy may mắn, anh vẫn trước sau như một. Tôi tưởng rằng, tình yêu kiên định cỡ nào cũng sẽ bị thời gian vùi lấp, nhưng xem ra anh vẫn là trường hợp đặc biệt.

Tôi suy nghĩ một chút, vì bản thân mà giải thích: “Thực ra, lần đó em ở thư viện, anh cũng biết, thi cuối kỳ mà. À, thuận tiện nói một câu, em vẫn độc thân.”

Thanh âm của anh đột nhiên trở nên dịu dàng, dường như mang theo ý cười thoải mái, “Em thuận tiện nói câu này, anh có thể cho là ám chỉ gì đó không?”

Tôi nói: “Có thể.”

“Tình Nguyễn, anh thích em.”

“Em biết.”

“Khi nào thì em biết?!” Anh hơi kinh ngạc.

“Anh đã nói mà...hồi cấp ba, một tuần trước khi anh xuất ngoại...không phải anh quên rồi chứ?”

“Không phải...vậy vì sao em...”

Anh đột nhiên ngừng lại, nhưng tôi vẫn hiểu ý anh, nói: “Bởi vì anh sắp xuất ngoại, hấp dẫn ở bên ngoài nhiều lắm, cho dù em đồng ý với anh thì có ích lợi gì chứ? Một lời hứa hẹn cuối cùng không thể chống đỡ sự tàn phá của thời gian.”

“Vậy bây giờ em tin không?”

“Tin cái gì?”

“Tình yêu đích thực có thể chiến thắng thời gian.”

“Thật không...vậy phải xem biểu hiện của anh đã.”

“Tình Nguyễn.” Anh bỗng nhiên trở nên trịnh trọng, “Em có thể...đợi anh thêm một năm nữa không? Tuy rằng anh biết mình không nên yêu cầu như vậy, nhưng...”

Tôi ngắt lời anh, nói không nghiêm túc: “Một năm à, một năm rất dài đó, nói cho anh biết, thực ra gần đây có một anh chàng cũng không tệ đang theo đuổi em...”

“Tình Nguyễn! Em dám!” Tuy trong lời nói anh có vẻ uy hiếp, nhưng ngữ khí là sự nuông chiều.

Tôi cười vui vẻ.

Tôi rất cuộc đã biết được ý nghĩa đặc biệt của hạnh phúc. Khi một người con gái chiếm được tình yêu của một người con trai, hơn nữa không vì vậy mà e sợ, đó mới là hạnh phúc chân chính.

5. Chương 5

Quả thật có một anh chàng đang theo đuổi tôi, tôi không lừa Trần Gia Thố.

Chỉ tính đến lúc này, tôi đại khái đã từ chối năm chàng trai.

Hiện nay còn lại một anh chàng mỗi ngày siêng năng gửi ít nhất ba tin nhắn cho tôi. Một cái chào buổi sáng, một cái báo cáo nội dung làm việc và nghỉ ngơi mỗi ngày của anh ta, còn một cái là chúc ngủ ngon, thỉnh thoảng anh ta còn dùng các loại ngôn ngữ khác nhau mà gửi đến, gần đây phát triển loại ngôn ngữ gì tôi cũng không biết. Tôi rất bội phục di động của anh ta, vậy mà lại có cách viết ra được. Thông qua Tiểu X chẳng biết một mỗi dùng từ điển dịch ra, tôi biết nội dung của mỗi câu đều giống nhau, dịch thành tiếng Trung là “Anh yêu em”.

Hôm nay tôi dự định tìm anh ta, đem số lượng biến thành “sáu”, vừa lúc là ngày tốt.

Khi chàng trai kia nghe tôi nói “Xin lỗi”, ánh mắt anh ta mở thật to, hoa hồng trong tay rơi xuống mặt đất, không thể tin mà hỏi tôi: “Vì sao?”

Tôi bình tĩnh nói: “Bạn học à, thật ngại quá, tôi đã nói với bạn, tôi không thích bạn.”

“Anh tưởng là mình đã khiến em cảm động nên em mới tìm anh.”

“Chuyện đó...bạn học, cảm động không phải thích, thích không thể miễn cưỡng.”

“Được rồi.” Anh ta nhặt hoa hồng lên, nói, “Anh vẫn tiếp tục. Anh tin có một ngày sẽ làm em cảm động.”

Tôi đỏ mặt, có một loại cảm giác ông nói gà bà nói vịt. Tôi gọi anh ta lại, nói: “Bạn học, xin đừng gửi tin nhắn cho tôi nữa.”

“Anh thích em không liên quan đến em, anh gửi tin nhắn cũng không liên quan đến em.”

“Tôi không phải nói vậy, bạn học...bạn thế này sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc tình cảm của tôi.”

“Sao lại thế, em lại không có bạn trai.”

“Tôi có mà...”

“Làm sao có thể?”

“Sao lại không có khả năng?”

“Anh chưa từng thấy em ở bên nam sinh khác!”

“Ai nói yêu đương thì phải mỗi ngày đều ở bên nhau chứ...”

“Anh không tin! Trừ phi em đưa bạn trai em đến gặp mặt anh!”

Tôi thở dài, lắc đầu, quả nhiên chưa thấy quan tài chưa đổ lệ sao. Về mặt tôi bình tĩnh lấy điện thoại ra, lục lại tập tin, mở ra tấm ảnh, dù tôi có đổi di động cũng nhất định phải lưu lại nó.

Trong tấm ảnh, anh tựa trên vai tôi, đang nhắm hai mắt ngủ, khoe miệng hơi cong lên, mà tôi đang mỉm cười, lấy máy chụp lại cảnh đẹp trong nháy mắt này.

Lần đó, khoa chúng tôi đi trại với nhau. Bạn tốt của tôi tối hôm trước đột nhiên phát sốt, vì thế bỏ lỡ cơ hội vui chơi này. Bi thảm hơn chính là tôi, vốn có người ngồi cùng, cô ấy không đến tôi liền đơn độc.

Nhưng tôi không ngờ, Trần Gia Thổ lại ngồi vị trí bên cạnh tôi, nói nôm na: cũng không ai ngồi cùng anh, đúng lúc.

Thế nhưng tôi không chú ý có tổng cộng mười tám nam sinh của khoa chúng tôi, sao lại dư ra một người, hơn nữa cho dù dư ra một người thì người kia sao có thể là Trần Gia Thổ chứ.

Bây giờ nghĩ lại, khẳng định anh cố ý. Thì ra anh đã thích tôi từ lâu rồi...

Tôi nhìn anh trong tấm ảnh, đột nhiên nhận ra, có lẽ anh tựa trên vai tôi ngủ cũng là cố ý... Xem này, anh còn cười đấy.

Tôi vẫn nghĩ rằng thâm mến của tôi sau cùng sẽ chấm dứt. Hoá ra, trong chiến dịch tình yêu này, người thua không chỉ có tôi, không đúng, giữa chúng tôi vốn không tồn tại hai bên cùng thiệt hại, mà là đều vui mừng. Chúng tôi đều giành chiến thắng.

Chàng trai kia trông thấy vẻ mặt tôi say sưa nhìn tấm ảnh, anh ta ôm hoa hồng cô đơn rời đi. Bắt đầu từ ngày đó, anh ta không gửi một tin nhắn nào cho tôi.

Tiểu X nói con người tôi rất tuyệt tình, tôi nói tôi không phải tuyệt tình, là chung tình.

6. Chương 6

Một buổi tối trước tết vào đại học năm thứ ba, chín giờ rưỡi tôi từ thư viện đi ra, bên ngoài đêm tối sâu thẳm, gió lạnh phát phơ, tôi bất giác run lên.

Nhưng nghĩ đến chút nữa có thể trò chuyện qua màn hình với anh, trong lòng tôi liền có một dòng nước ấm đang chảy xuôi, toàn thân giống như được sưởi ấm.

Vì thế tôi đi thật nhanh.

Khi đến dưới lầu ký túc xá, tôi trông thấy một bóng dáng cao to, nghĩ thầm, lại là một anh chàng đang đợi bạn gái đây. Tôi không khỏi bắt đầu ảo tưởng: khi nào thì Trần Gia Thố cũng đứng ở dưới lầu chờ tôi nhỉ?

Tôi thở dài, cố ý đi vòng qua chỗ nam sinh này xa một chút, tôi chuẩn bị đẩy cổng đi vào.

Nhưng đột nhiên có một tiếng gọi tôi, rất xa, không rõ ràng, nhưng lại quen thuộc như vậy.

“Tình Nguyên ——”

Tôi bỗng chốc quay đầu qua.

Trong nháy mắt nhìn thấy anh, chẳng hiểu tại sao tôi bắt đầu rơi nước mắt. Nước mắt trong suốt từng giọt từng giọt lăn xuống, rơi bên hai má tôi, nhoi nhói lên da hơi khô ráo của tôi.

Tôi xin thề, nước mắt lúc này là cảm động, nhưng tôi phát hiện, không chỉ ngạc nhiên mừng rỡ nhìn thấy anh, nháy nhót vì sự đoàn viên, trong đó cũng không thiếu oán giận đối với anh, sự chờ đợi lâu dài gian khổ, chịu đựng nỗi nhớ nhung. Cảm xúc tích tụ đã lâu vào lúc này đột nhiên bùng nổ.

Tôi đứng ở cổng ký túc xá thật lâu, biến thành một người khóc sụt sùi. Mà anh ở xa xa nhìn tôi, giống như mang theo nụ cười.

Tôi rất cuộc hiểu được câu thơ kia của Tagore —— anh lặng lẽ cười, không nói với em một câu, nhưng em cảm nhận được, vì ngày này em chờ đã lâu.

Nguyện vọng của tôi đã được thực hiện, anh ở đây, chờ tôi, để tôi làm một cô gái được chờ đợi. Cô gái này rất may mắn —— ngày cuối cùng gần đến năm mới, nghênh đón cô là nỗi vui mừng cô hằng mong nhất.

Không biết qua bao lâu, anh rất cuộc đứng trước mặt tôi, đưa tay lướt qua nước mắt trên mặt tôi, nói với tôi: “Tình Nguyên, anh đã trở về.”

Tôi nhếch môi cười, ngược mắt nhìn anh, anh cũng cười với tôi, viền mắt hơi đỏ.

Tôi không khỏi nói: “Anh cũng khóc.”

Anh không trả lời, tay đặt trên eo tôi, anh ôm chặt tôi vào trong lòng mình.

Một màn xưa xuất hiện trong đầu. Nhưng tôi phát giác, tôi chỉ còn nhớ anh thật tốt.

Có lẽ vì anh thật sự chờ đợi.

Song cho dù anh không tốt cũng chẳng sao, bởi vì —— tôi thương anh, không liên quan đến anh tốt hay xấu, chỉ là yêu tất cả của anh.

7. Chương 7

Năm mới sau khi tốt nghiệp, khi đó chúng ta đã ở chung với nhau. Nhưng tôi thề, hai chúng tôi rất thuần khiết, một chút chuyện xấu cũng chưa làm.

Lại nói tiếp, Trần Gia Thố đã nói việc kết hôn với tôi vài lần. Nhưng tôi vẫn chưa bằng lòng, tôi dùng lý do gượng ép ứng phó với anh, nào là sự nghiệp còn chưa vững chắc, nào là kết hôn rất phiền toái, nào là chờ thêm một thời gian hãy nói. Kỳ thật lý do chân chính chỉ có một, tôi cảm thấy mình vẫn còn trẻ, không muốn sớm vậy đã làm phụ nữ đã có chồng, thậm chí làm mẹ có gia đình. Tôi muốn tự do.

Tôi từng đề cập điều này với Trần Gia Thố một lần, lúc ấy mặt anh hơi đen, lạnh lùng nói: “Anh biết mà, thực ra em không muốn kết hôn với anh.”

Sau khi nói xong, anh lặng lẽ trốn ở xó xỉnh nào đó chữa thương, khiến cho hai ngày sau đó tôi có nói gì anh cũng không quay về.

Vì thế, tôi không dám nhắc đến điều này với anh lần nữa.

Vào tết âm lịch, Trần Gia Thổ nói anh muốn cùng tôi về nhà ăn tết. Mọi người trong nhà đều biết sự tồn tại của anh, tôi cũng không che giấu giấu, huống chi, bọn họ cũng muốn gặp Trần Gia Thổ, vì vậy tôi không có ý kiến gì, trực tiếp mang anh về nhà.

Bác tôi dẫn theo cậu em họ đến nhà ăn cơm. Bác và em họ có quan hệ đặc biệt tốt với gia đình tôi, tôi vẫn đối xử với cậu em họ này như em trai ruột, cậu ấy thường xuyên không biết lớn nhỏ với tôi, tôi cũng hết cách bắt bí cậu ấy.

Ăn xong bữa tối, cậu em họ và Trần Gia Thổ đã quen thuộc, họ cùng chơi trò chơi.

Bị giết một bàn trong trò chơi, em họ nổi giận: “Hứ, anh rể, anh ý lớn ăn hiếp nhỏ!”

Trần Gia Thổ nói lỏng tay nhẹ nhàng nói: “Nói chuyện bằng thực lực, huống chi nhân vật của anh còn chưa lớn hơn cậu, sao lại nói ý lớn ăn hiếp nhỏ chứ.”

“Dù sao em là em vợ của anh, sao anh không nhường em chứ!”

“Em vợ, anh đã chứng tỏ mình rất khiêm nhường. Giống như lúc nãy...” Một đồng thuật ngữ chuyên nghiệp, tôi nghe không hiểu.

Tôi đẩy anh, nói: “Anh nhường nó đi.”

Em họ ở bên cạnh tiếp lời: “Đúng vậy đúng vậy, anh còn như thế, coi chừng chị em không lấy anh.”

Trần Gia Thổ đột nhiên trầm mặc, không nói lời nào quay lại màn hình. Em họ lại bị giết một bàn, sau khi em họ thành công “A” một tiếng, anh chào rồi đi ra.

Mãi cho đến khi bác và em họ đi rồi, chúng tôi trở về phòng, Trần Gia Thổ vẫn không nói tiếng nào. Tôi không muốn để bố mẹ lo lắng, nên nói ra ngoài một chút.

Đi rất xa, tôi nhéo tay anh một cái, bấu môi hỏi: “Anh nổi cáu gì đấy?”

“Không có gì.” Anh thản nhiên trả lời.

“Em họ em là vậy, với bố mẹ em cũng không lớn không nhỏ, anh có thể vì em bao dung một chút không?”

Anh đột nhiên xoay người lại, rất nghiêm túc nhìn tôi: “Anh không ngại cậu ấy làm gì, chỉ cần em muốn, tất cả tôn nghiêm của anh cũng có thể vứt bỏ.”

“Vậy rốt cuộc anh sao thế?” Tôi dẫn dắt từng bước, anh vẫn không chịu nói.

Sau đó tôi trực tiếp hôn lên môi anh, lúc hô hấp của anh ngày càng nặng nề thì rời khỏi, tôi hỏi lần nữa, “Rốt cuộc sao thế?”

Trần Gia Thổ ủy khuất nói: “Cậu ấy nói em không lấy anh...”

“Phì...ha ha ha, là vì việc này à.” Tôi cười vui vẻ.

Anh đột nhiên ôm lấy tôi, “Tình Nguyên, em biết không, có đôi khi anh suy nghĩ lấy một sợi tơ hồng cột em trong trái tim anh, như vậy em sẽ không đột nhiên chạy đi. Anh sợ thoáng một cái không thấy em đâu, nghĩ đến điều này anh liền không chịu nổi.”

“Vậy mấy năm anh sống ở nước ngoài thế nào?”

“Mỗi ngày nhìn ảnh của em.”

“Ảnh của em.”

“Ừ, ảnh tốt nghiệp của chúng ta.”

“Nhưng cái đầu rất nhỏ, không thấy rõ gì hết.”

“Ừm, anh luôn sợ mình quên mất hình dạng của em thế nào. Vì vậy vào mỗi học kỳ anh đều học gấp đôi người khác, để sớm trở về gặp em.”

Viễn mắt tôi hơi ẩm ướt. Ít nhất tôi còn tấm ảnh chụp chung của hai đứa, tôi may mắn hơn anh nhiều lắm.

Tôi hít mũi, nói: “Được rồi, em đồng ý với anh. Nhưng mà anh cũng phải hứa với em một điều kiện.”

“Đồng ý cái gì?” Anh mù mịt.

Tôi bĩu môi, nói: “Anh nói là cái gì đây?”

Anh chợt hiểu ra, ngạc nhiên mừng rỡ nói: “Thật sao?”

Tôi gật đầu, trong phút chốc anh ôm ngang người tôi, sau đó xoay một vòng, lại hôn tôi một cái: “Bà xã, anh yêu em!”

“Khoan đã, em còn có điều kiện đấy!”

“Hả?”

“Em nói này, trong vòng hai năm, em không muốn có con đâu.”

“Được.” Ánh mắt anh trong suốt sáng ngời, đôi mắt đen láy như đêm tối, anh nắm tay tôi, cười nói với tôi, “Tĩnh Nguyên, chúng ta về nhà.”

Tôi mỉm cười. Tôi nhớ đến ngày đó tôi thích anh, vẫn là mừng một, tôi bị một nữ sinh lớn tuổi hơn chặn lại, nguyên nhân rất kỳ lạ, nói rằng vì tôi mà cô ta và bạn trai chia tay nhau, nhưng tôi thề, ngay cả bạn trai cô ta là ai tôi cũng không biết.

Sau cùng Trần Gia Thổ đột nhiên xuất hiện, anh tựa như hoàng tử từ trời phái xuống giải cứu tôi, anh bá đạo nắm tay tôi, đôi mắt đen như mực nhìn tôi chăm chú, nói với tôi: “Đi, tớ đưa cậu về nhà.”

Sau này tôi mới biết, nhà anh vốn không cùng đường với nhà tôi.

Nhưng không giống bây giờ, tôi nhìn lại anh, mỉm cười vui vẻ, ngược lại nắm tay anh thật chặt thật chặt, gật đầu một cách trịnh trọng, “Được, chúng ta về nhà.”

Có lẽ, về nhà còn một đoạn đường rất dài. Nhưng được nắm tay anh, lần đầu tiên tôi cảm giác được, thì ra tôi cách hạnh phúc gần như vậy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-nguyen>